

Väinämöisen soitto, 2

Pekka Ervastin esitelmä 18/4 1915
(jatkoa)

Maa tarkoittaa fyysillistä maailmaa, vesi- tunne- ja ilma äly-maailmaa. Voi sanoa, että Kalevala tarkoittaa vaan fyysillisen tason haltijoita maassa, vedessä ja ilmassa, jotka kuitenkin ovat näkymättömiä ja edustavat luonnonvoimia. – Suomalaiset, kuten kaikki luonnonkansat palvelivat näitä luonnonvoimia haltijoiden muodossa, kuten tiedemiehetkin selittävät. Suomen kansa ei ajatellut näitä olentoja minkääläisina hierarkioina, vaan kansan demokraattinen henki näkyi siinäkin suhteessa, että se kuvasi ja käsitti haltiat riippumattomiksi toisistaan ilman eri arvoasteita, ainoastaan veljellisessä yhteistyössä. Tiedemiehet kuitenkin selittivät, että tämä kansan usko perustuu vain tietämättömyyteen ja oli kansan mielikuvituksen luoma, henkisen kaipauksen aiheuttama. Näin sanoivat tiedemiehet, siksi, etteivät usko mihinkään näkymättömään. Mutta me ymmärrämme, että ihmisessäkin on muutakin kuin näkyväinen ruumis, ja että on olemassa näkymätön maailma. Otamme askeleen eteenpäin ja ymmärrämme, että siinä maailmassa on muutakin kuin kuolleitten ihmisten sieluja, – enkeleitä, korkeita, jumalallisia olentoja.

Mutta yleensä on vaikea uskoa ja ymmärtää, että tässä näkyväisessä maailmassa on haltioita, tonttuja ja menninkäisiä j.n.e. Selitys on siinä, että nämä olennot ovat kehityksen edistyessä yhä enemmän vetäytyneet pois ihmisten maailmasta. Mutta vielä kansa uskoo, että näitä olentoja on kaikkialla olemassa. Voi monella tavalla, ei vain näkemällä, kokea

näkymättömän maailman olemassaoloa. Kansassa on sellaisia ihmisiä, jotka kertovat, että pienestä saakka ovat olleet näiden olentojen kanssa yhteydessä, ovat rakastaneet oleskella yksin metsässä ja seurustella Tapiolan väen kanssa. Sanotaan, että haltiat ovat pientä väkeä, lapsen kokoisia ja puetut ihmisten tapaan sinisiin punaisella kirjailtuihin pukuihin.

Okkultisesti katsoen ymmärrämme, että nämä kansan näkemät olennot ovat enimmäkseen maan haltioita ja erotamme kolme haltialuokkaa. Ensimmäinen on kaikista aineellisin ja siksi se eniten esiintyy ihmisille. Ne ovat gnomeja, kuten Paracelsus niitä kutsui ja ne voivat esiintyä aivan pieninä peukaloisina tai myös jättiläisinä, mutta luonnollinen koko on lapsen suuruus. Heidän muotonsa on tehty eetteriaineesta ja he asuvat syvissä metsissä tai vuorten sisässä, sillä fyysillinen aine ei tee heille mitään estettä. He ovat tekemisissä metallien kanssa ja ovat aivan kuin kultanvartijoita. Jos esim. löydetään kultaa maan sisästä, niin nämä olennot johdattavat ja näyttävät missä kultaa on löydettävissä, sillä ilman heidän lupaansa ei kultaa löydettäisi. – Kerrotaan, että esim. keskiaikana ihmiset möivät itsensä paholaiselle. Sillä tarkoitetaan sitä, että ihminen jollain maagillisella tempulla on päässyt tonttujen tuttavaksi ja siten saavuttanut rikkautta maailmassa. Hän on sopinut tonttujen kanssa, että ne antavat hänelle kultaa ja hän kuoltuaan heille ruumiinsa. Sellaisen ihmisen ruumis on usein hävinnyt, tontut ovat sen vieneet vuoren sisään salaisiin tarkoituksiinsa. Tällainen suhde ei ole suinkaan luonnollinen eikä luvallinen. Kalevala antaa opetuksen, että tällainen hypnoottinen suhde näihin olentoihin on väärä ja ainoa oikea suhde on, että ihmisen tulee oppia näitä olentoja rakastamaan. He tulevat mielellään ihmisen ystäviksi jos ihminen osaa hillitä omaa ruumiillista itseään, jos ihminen ei ole juomari, syömäri, himokas ja julma, vaan uhkuu rakkautta eläimiä kohtaan ja lähettää itsestään

rauhallisia virtauksia ympärilleen. Silloin tulevat nämä gnomit mielellään hänen ystävikseen ja voivat vaikka tulla asumaan hänen asuntoonsa. Se merkitsee sangen merkillistä seikkaa. Sillä ihmisellä on hyvä onni. Hän menestyy maailmassa aivankuin sattumalta. Tämä suhde voi olla perustettu edellisessä elämässä ja gnomit ovat vapaita auttamaan ihmistä.

Jolleivät mestarit itse tahdo, ei kukaan voi Heitä löytää. Jos täällä Suomessa asuisi Mestari ja lähtisimme vaikka 10.000 suurena ihmisjoukkona Häntä etsimään ja risteilisimme joka neliömetrin ja vaikka olisimme kuulleet, että hän asuu suuressa linnassa, emme löytäisi Häntä, eikä linnaa, ellei Hän tahdo. Hänellä on joukko palvelijoita, maanhenkiä, gnomeja ja niillä on erityinen taito vaikuttaa ihmisen näköön kuten Intian fakiireilla. Fakiireilla on luonnon henki palvelemissa, joka lumoo kansanjoukot. Mestari istuu linnassaan omissa töissään ja haltijat eksyttävät meitä, etemme Häntä löydä.

Toinen luokka, veden haltiat ovat ihmisen kanssa vielä vähemmässä tekemisessä. Veden neidot ja ahdit ihailevat sielussaan puhdasta sukupuolirakkautta, rakkauden kaihoa, sillä asteella, ettei se mitään tyydytystä saa, sellaista, jota ihminen tuntee ensimmäisessä nuoruudessaan ilman sukupuoliyhteyttä. Rakastavat mielellään soutelevat järvellä, siellä heidän rakkautensa pysyy puhtaana kaihona. Sitä rakkautta aallottaret lisäävät ja kohottavat, mutta kääntyvät pois, jos siihen sekoittuu aistillisuutta. Aino näki Vellamonneidot aamulla ja ne kutsuivat hypnoottisella voimallaan Ainon luokseen. Me voitamme nykyään hyvin pian tällaisen nuoruuden rakkauden, olemme kaikki käytännöllisiä, ja Vellamon neidot kääntyvät meistä pois.

Ilman haltijat melkein astraalitasolla elävät ja ovat suuremmassa tekemisessä ihmisten kanssa. Kun kirjailija kirjoittaa draamaa, luo hän itselleen joukon henkilöitä mielikuvituksessaan, joiden tulee esiintyä ja yhä elävämmäksi

ne käyvät, niin että hän näkee ja kuulee ne. Tämä perustuu siihen, sanovat tiedemiehet, kuin unien näkeminenkin, personallisuuden jakautumiseen. Runoilijassa tapahtuu tämä jakautuminen ja hän näkee itsensä luomat olennot. Tämä on okkultisestikin oikein. Ihminen luo aurassaan ja säilyttää jonkun aikaa tällaisia olentoja, kuulee niitä ja puhuu niiden kanssa. Mutta joskus saattaa tapahtua niin, että tällainen runoilijan luoma personallisuus rupeaa todella elämään ja voi vastustaa itse runoilijan tarkoituksia, ei tahdo kuolla, vaikka runoilija tahtoo. Ne erkanevat ihmisen aurasta ja ilman haltija, sylfi ihastuu johonkin tällaiseen muotoon ja menee sen sisälle asumaan. Sylfit voivat tulla ihmisen ystäviksi, jos hän täyttää määrättyjä ehtoja. Hänen täytyy olla ajatustensa herra, kolminaismaailman herra, silloin hän voi joutua erikoiseen suhteeseen ilman haltijoiden kanssa. Ihminen voi tehdä kuolemattomaksi sylfin, jos ihminen luo itselleen puhtaan ihanteen, jolle ei mistään löydä vastinetta. Sylfi voi silloin ihastua tuohon ihannekuvaan ja itse ihmiseen ja voi joutua ihmisen kanssa sellaiseen suhteeseen, että haltija voittaa itselleen kuolemattoman sielun. Voi syntyä avioliittokin sylfin kanssa, mutta siinä tapauksessa on myös lupaus tehtävä. Jos se rikotaan, niin tämä ihmiseksi tullut ihminen katoaa.

Väinämöinen itki soitaessaan ja kyyneleet vierivät mereen. Ihminen saattaa joutua sellaiseen haltiotilaan, täytyä niin voimakkailla tunneajatuksilla, että hänestä nämä ajatukset lähtevät ulos maailmaan, eivätkä joudu hukkaan, vaan helminä saavat kestävän elämän, jotta toinen ihminen voi ne löytää. Mitä suuri ja nerokas ajattelee ja tuntee, jää helminä tuleville ihmisille löydettäväksi.